

ELIN RUUTH

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Jag har en egen yta och ett fördelaktigt yttre när jag målar ögonfransarna, jag har trägolv och ett antal klänningar med fint fall och skafferiet fyllt, jag har O'boy, jag har bekanta på kontinenten och andra kontinenter och jag kan gatunamnen i Malmö, någotsånär, jag har ett elpiano som heter Roland och jag har notböcker och gehör, jag har själ, jag har skäl, jag har ett rum i Norrbotten och en Alfons Mucha i jordtoner på väggen, jag har disk men jag tar den jag har ont men jag tar det, jag har inte en liten katt. Jag har inte besök. Jag önskar att det fanns någon som uppehöll sig här, på min yta. Vi skulle inte behöva interagera. Det vore bara så fint att mötas av något när man kom hem, att snubbla över en tai chi-session i hallen och hitta spädbarn i vasken, nå kanske inte spädbarn i vasken men väl en anglofil i badkaret. Om diagnosen fanns kvar vore jag en hysterika. För att kunna berätta det enda

jag egentligen vill säga måste jag vira in det i trettiosex andra trådar, som de svagsinta kan följa på villovägar. Jag är kvar. Jag har en tönt bakom bukspottkörteln, när han blir sexton ska man hitta honom hängande i garaget, hans rum får stå orört i flera år.

I begynnelsen ropade Gud: ”Varg!” och sedan dess har vi haft svårt att ta honom på allvar.

Ibland ringer jag till Fröken Ur, vi pratar mest om tiden.

Jag kan ana en desperation i hennes röst.

Männen jag träffat har inget hull på kroppen. Det sammanlagda underhudsfettet skulle nätt och jämnt fylla en liten, guldkantad kaffekopp. Men jag kunde smörja alla gnisslande dörrar med det, så vore det inte lika uppenbart; hur de kommer, hur de går.

Det finns de som hävdar att astronomi, så väl observationell som teoretisk, kan skänka tröst och perspektiv. Jag går ut på innergården för att få en uppfattning om storleksförhållandet mellan rymden och mitt direkta grannskap. Från gården räknar jag till tjugotre stjärnor. Sedan räknar jag till fyrtiosex fönster, varav sju stycken lyser. Jag begrundar detta. Jag förstår inte.

Jag tänker en del på naturens självmordskandidater. Det talas om suicidala lämmeltåg, vilket skulle kunna intressera mig men inte gör det. Istället känner jag för renarna. Jag tror att renarnas självdestruktivitetens mönster är direkt översättbart till människornas. I regel borde de i norra Sverige, vandrar ensamma i skogen med en kåsa kaffekask tills de vid femtonårsstrecket förlorar lusten till livet och ställer sig vid vägrenen och väntar. När en bil närmar sig i hög hastighet går de värdigt ut på körbanan och gör slut på eländet. Oftast är det en privat ceremoni utan andra renvittnen. Oftast är det en vit Volvo 245:a. Ögonblicket innan fordonet ramar deras bogar så tänker de att de borde sett Louvren. Övrigt ångrar de inte. De bara blundar, och så tar det slut.

Ett leende är en ren anknytningshandling. Man lär sig snabbt att mimik är slöseri med energi när ingen finns i närheten för att uppfatta den. Allt som oftast rinner mina anletsdrag som dy över benstommen.

1 Mos. 11:6–8: ”Och HERREN sade: ’Se, de äro ett enda folk och hava alla enahanda tungomål, och detta är deras första tilltag; härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad de än besluta att göra. Välan, låt oss stiga dit ned och förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres tungomål.’

Och så spridde HERREN dem därifrån ut över hela jorden, så att de måste upphöra att bygga på staden.”

Det fanns en som hette Manfred von Richthofen, han blev känd som Röde Baron, en gång i tiden fanns något sådant som tyska krigshjältar. Ett plan lyfter genom bland annat vingar, muttrar, Newtons tredje lag och en eller två piloter. Av dessa beståndsdelar är det bara två – den andre piloten och Newton – som har en naturlig koppling. Ändå vann Manfred von Richthofen åttio luftstrider. Sammanförandet av tillräckligt många sinsemellan likgiltiga mekanismer kallas för ett mirakel. Det finns ingen levande människa som vet hur ett flygplan egentligen fungerar.

Jag får lära mig att man kan höra var lungorna börjar och slutar genom att klappa sig lätt utefter ryggen. Jag får inte lära mig hur man klappar sin egen rygg. En tes är att man är beroende av andra människor för att till fullo kunna begripa sin egen anatomi. I alla möjliga sammanhang tycks beroende vara en alldeles legitim företeelse.